

SORSDÖNTŐ ÓRAKBAN.

Lelkem antenna a Délvidék felett,
Hiába kobozták el a rádiókat!...
Amíg ott magyarul dobognak a szívek,
Bizton felfogják a magyar adókat.

Zúgva harsog a magyar szentegyházban,
Isten trónját ostromló himnusz-ár...
Tuszok kezén bilincset oldozó,
Míg enged a határ és pattan a zár...

Nem lehet ezt a himnuszt meg nem hallani!
Nem lehet meg nem érezni ezt az imát.
Az anyatestről letépett tagokhoz
Száll ez az ima, határ s korlátokon át...

S „sanctus“-t csenget a ministráns,
Ez a sanctus a vérünkben eleven erő!
Áthullámszik folyón, földeken...
Minden istentelennel összeütköző.

Ez a „sanctus“ lelkünknek törvénye,
Törvényre szoktat — jelenlétivel.
El nem nyel felénk áramló kelet-nyugat...
A nemzet homlokán ott az apostoli jel!

S ez az apostoli jel egy a — koronával!
Látom lebegni kék hegyek felett...
S hogy újra eggyé lehessen a korona-teste,
Majd ráncbaszedi az Ur a népeket!...

Leszkay Irén Éva.

A hazudozás

Az igazmondás a legszebb erények egyike. A szavahihető ember és gyermek becsülést vált ki környezetéből, embertársai-ból. Ezzel szemben az emberiség hosszú életében kikristályosodott életbölcse-ség röviden így fejezi ki a hazugság következményét: „Aki egyszer hazudni mer, hitelt többé sohasem nyer“. Vagy: „A hazugnak akkor sem hisznek, ha igazat mond.“ Ismét egy másik: „A hazug embert előbb utoléri, mint a sánta kutyát.“ Az igazat mondó embert a közvélemény becsüli, tiszteli, a hazug embert megveti, lebecsüli, elítéli, mondván: „Ennek is sokfelé fog a kaszája.“ A gyermek hazugsága nem mindenben egyezik a felnőttek hazugságával, bár mindkét esetben az egyéni érdek játsza a főszerepet.